

за да довърши престъпното си дѣло. Повече отъ два часа обикаля той мѣстото, гдето остави ограбения пѣтникъ, но не можа да го намѣри, макаръ и да чуваше стенанията му, загуби и посоката, по която вървѣха.

„Какво е това чудо, не ме ли уплита дяволътъ?“... помисли разбойникътъ, като се спрѣ срѣдъ гората.

Въ тая минута той дочу скърцане на шейна.

Скоро той видѣ конь, впрегнатъ въ шейна, и двама селяни въ шейната. Като го настигнаха, той ги попита:

— Моля ви, кажете ми, какъ мога да намѣря пѣтя за Калово?

— Качи се съ насъ, ще те заведемъ! — отговориха весело пѣтниците въ шейната.

Селянитѣ се готвѣха да тръгватъ, но изведнажъ дочуха слабъ стонъ. Тѣ спрѣха коня и веднага се сетиха, че има нѣщо лошо.

— Иване, иди вижъ, кой стене тамъ.

Селянинътъ когото нарекоха Иванъ, слѣзе отъ шейната и тръгна къмъ мѣстото, отъ кждето идваха охканията. Разбойникътъ въ това време искаше да скочи отъ шейната и да избѣга, но седящиятъ въ шейната мжжъ забеляза това и го хвана за яката:

— Не, братко, нѣма да избѣгашъ, ти си погубилъ тукъ християнска душа.

Между разбойника и селянина се завърза ожесточена борба. Разбойникътъ надви, бързо скочи и се изгуби въ гората... „Ама силенъ билъ проклетиятъ,“ — помисли си селянинътъ, — торбата си остави тукъ.

— Кжде е разбойникътъ? — пита върналиятъ се Иванъ?

— Избѣга.

— Ами той е ограбилъ нашия Николай. — Ето го тамъ, едва живъ лежи..

— Кой Николай?

— Димовиятъ синъ.

— Наистина ли?...

— Вѣрно е.

— Тогава да го вземемъ съ насъ и да го занесемъ у дома.

Двамата селяни бързо се изгубиха задъ дърветата и следъ малко се върнаха, носейки полуживия си съселянинъ. Тѣ внимателно го сложиха въ шейната, завиха го добре и заминаха.

Следъ единъ часъ Николай бѣше въ топлатата си кжща, срѣдъ близкитѣ.

Следъ три-четири дена, той се поправи и разправи на домашнитѣ си по какво чудо е останалъ живъ.

— Когато разбойникътъ ме отвлѣче отъ пѣтя въ гората не помня и не зная, колко време съмъ лежалъ. Когато се свестихъ и отворихъ очи, видѣхъ до себе си нѣкакъвъ старъ мжжъ въ свѣтли дрехи, който грижливо ме завиваше и пипаше съ ржка удареното мѣсто. Чухъ, че нѣкой, се приближаваше. Старецътъ, за моя изненада, изчезна изведнажъ. Погледнахъ идващия — това билъ Иванъ! Но кой бѣше чудниятъ старецъ, не знамъ. Сигурно бѣше Бо-